

Ν. ΟΙΚΩΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κτα εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
φροντισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οὐσσάρ: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις
** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γοττλές: Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑ-
ΣΙΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ), μετάφρ. Σ. * (συνέχεια). — Λάμπρου
Εὐνάλη: ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΡΩΠΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

GERLIER

Ἄρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἠνέφξεν αὐτὴν (σελ. 899).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Ἐν τούτοις ὁ Γαλλὼ ἐφαίνετο εἰς ἄκρον
τεθλιμμένος· συνελυπήθη αὐτῷ ἐφ' ὅσον
ἐδυνήθη καὶ τῷ εἶπον νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ
νὰ με περιμένῃ εἰς τὸν δρόμον· ἐγὼ δέ,
ἀφοῦ διέταξα νὰ ἐτοιμάσωσι τὸν ἵππον
μου, ἵππευσα καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἠνέωθην

μετ' αὐτοῦ, ἀμφότεροι δὲ διηυθύνθημεν εἰς
Μονθερέ, ἔνθα μετὰ δύο ὥρας ἐφθάσαμεν.

Κατὰ δυστυχίαν ὁ συμβολαιογράφος
μου ἦτο ἀπών. Ἐτρεξα ἀμέσως εἰς τὸ
γραφεῖον τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἐλπί-
ζων νὰ καταπείσω αὐτὸν ν' ἀναβάλῃ τὴν
ἐκτέλεσιν τῆς κατασχέσεως· ἀλλ' οὗτος
μοὶ ἀπήντησεν ὅτι εἶχε διαταγὴν νὰ προ-
βῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀνευ χρονοτριβῆς
καὶ ὅτι ἡ ἐγγύησίς μου, ὡς ἀνηλίκου ἔτι,
δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξαλειφῇ τὴν εὐθύνην,
τὴν ὁποίαν οὗτος ὑπέιχε. Παράφορος ἐξ

ὀργῆς, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσω
τι, καὶ ἀπελπισθεὶς βλέπων τὴν ἀγωνίαν
τοῦ Γαλλῷ, ἐπλανώμην ἀσκόπως εἰς τὰς
ὁδοὺς, ὅτε κατὰ τύχην ἀπήντησα τὸν λα-
θρέμπορον Βαστιανόν, ὅστις, μαθὼν τὴν
ἀδημονίαν μου, μοὶ εἶπε·

— Διάβολε! γιατί δὲν πηγαίνεις εἰς
τοῦ γέρω-Ἀβραάμ.

Ἡ ἰδέα τοῦ μοὶ ἐφάνη θεῖα ἔμπνευσις·
ἐν τῇ παραχῇ μου, εἶχον λησμονήσῃ τὸν
ἐβραῖον τούτον, παρὰ τοῦ ὁποίου πολλὰ-
κις ἐδανείσθην κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ἄ-

σώτου βίου μου και ἐπλήρωσα τὰ ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου χρέη μου, ἅτινα ἤρνετο νὰ πληρώσῃ ὁ κηδεμών μου. Μετὰ δέκα ἀκριβῶς λεπτὰ ἔκρουον τὴν θύραν τοῦ τοκογλύφου τούτου.

Ὁ κύριος Ἀβραάμ, ὅστις σὺν τῷ ὀνόματι τοῦ πατριάρχου τῶν Ἑβραίων ἦν καὶ τὸ ἐπίθετον τοῦ πατρός, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου οὐδὲν ὡς προέδιδον τὰ τοκογλυφικὰ αἰσθήματα τοῦ ἡτο ἀνὴρ τεσσαράκοντα πέντε καὶ πλέον ἐτῶν, οἱ δὲ τρόποι αὐτοῦ, καὶ τοι ψυχροί, οὐχ ἦσαν ἡσαν πολὺ εὐγενεῖς. Εὐρον αὐτὸν ἐν τῷ γραφεῖῳ του, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτῆρει ἀκρὰν καθαριότητα, καὶ τὸ ὅποιον εἶχε πολυτελῶς διασκευασμένον.

Με ὑπεδέχθη φιλοφρόνως καὶ με προσεκάλεσε νὰ καθίσω πλησίον του. Ὅπως δὲ ὅλοι ὅσοι ἔχουσιν ἀνάγκην χρημάτων, ἤρχισα νὰ τῷ διηγῶμαι τὰ αἰτία, ἅτινα με παρεκίνησαν νὰ προστρέξω εἰς αὐτόν, καὶ συνεπέρανα, ζητήσας παρ' αὐτοῦ εἰς δάνειον δύο χιλιάδας φράγκων. Ὁ κύριος Ἀβραάμ ἠκούσθη τῶν λόγων μου μεριμνῶν ὅτε δ' ἐτελείωσα.

— Κύριε βαρῶνε, μοὶ ἀπήντησε, λυπούμαι ἀληθῶς ἀπὸ καρδίας, διότι δὲν δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

— Πῶς! ἀρνείσθε λοιπὸν διὰ δύο χιλιάδας φράγκων; ὑπέλαβον ἔκθαμβος.

— ὦ! τὸ ποσὸν εἶνε πολὺ μικρὸν πραγματικῶς. Εἴθε νὰ ἐπρόκειτο, κύριε βαρῶνε, περὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων... ἄλλ' ὑπὸ ἄλλους ὁρους.

— Ἀλλ' ἔχετε ἤδη εἰς τὰς χεῖράς σας συναλλάγματα ἰδικά μου...

— Ναί, διὰ τριάκοντα δύο χιλιάδας φράγκων, πληρωτέας εἰς τὴν διαταγὴν σας ἅμα τῇ ἐνηλικίωσίν σας.

— Λοιπὸν, δὲν θὰ περιμένετε πολὺ, μετὰ δέκα μῆνας θὰ ἦμαι ἐνήλικος.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν μοὶ φαίνεται τόσῳ βέβαιον...

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι φθισικός, νομίζω! Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ υἱεία μου εἶνε τόσῳ καλῇ, ὥστε δὲν σας διεγείρει ὑποψία ὅτι δὲν θὰ ζήσω μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

— ὦ! δὲν εἶνε αὐτό, τὸ ὅποιον με ἀνησυχεῖ, κύριε βαρῶνε, διότι, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ συνέβαινε τοιοῦτον δυστύχημα, ὁ κηδεμών σας θὰ ἐσέβετο, εἶμαι βέβαιος, τὴν ὑπογραφὴν σας... Ἡ περιουσία σας εἶνε τόσῳ μεγάλη, ὥστε δὲν ἀφίνει ἀμφιβολίας διὰ τοιαῦτα μηδαμινὰ πράγματα.

— Τότε δὲν ἐννοῶ τὰ αἰτία τῆς ἀρνήσεώς σας, ἀφοῦ εἴθε βέβαιος ὅτι θὰ πληρωθῇτε ἅμα ἐνηλικιωθῶ.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ βέβαιον, κύριε βαρῶνε, ἀλλ' ἤξεύρετε... δύναται νὰ συμβῇ... ὥστε καὶ ζῶν νὰ μὴ ἀποκτήσῃτε ποτε τὴν ἐνηλικιότητά σας...

— Ἀλλ' ὁμιλεῖτε αἰνιγματωδῶς, ἐξηγηθῇτε, σὰς παρακαλῶ.

— Θεέ μου!... κύριε βαρῶνε... πρέπει τις εἰς τὰς ὑποθέσεις του νὰ προβλέπῃ τὰ πάντα, ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρίσω τὸν κύριον Μωφὲρ ἐκ τινων λογαριασμῶν, τοὺς ὁποίους εἶχομεν, καὶ σοὶ ὁμολογῶ ἀπροκα-

λύπτως ὅτι δὲν ἔμεινα πολὺ εὐχαριστημένος ἐξ αὐτοῦ, καίτοι κατὰ βάθος τὸν ἀγαπῶ... Εἶνε ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τί ἀξίζει τὸ χρῆμα, καὶ δι' αὐτὸ εἶνε πολὺ δυστροπὸς εἰς ὅλας τοὺς ἐπιχειρήσεις καὶ ὑποθέσεις, καὶ ἀποδείξεις εἶνε ὅτι διατελεῖ κηδεμών σας... Καὶ ἤξεύρετε;... Εἶνε τόσον ἱκανός, ὥστε δύναται νὰ διατηρηθῇ αἰωνίως τοιοῦτος...

— Εἶνε ἀδύνατον, ὁ νόμος εἶνε σαφὴς καὶ ρητός.

— Ἀλλ' ἀκριβῶς ὁ νόμος, κύριε βαρῶνε, εἶνε τὸ ὅπλον τῶν ἱκανῶν ἀνθρώπων, αἱ παρανομίαι μόνον τοὺς ἀνοήτους βλάπτουσιν. Ἀκούσατε, θὰ σὰς δώσω κατὰ τι, πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια μοὶ ἐζητήσατε εἰς δάνειον θὰ σὰς δώσω μίαν ὥραίαν συμβουλὴν... ὦ! ἀποδεχθῆτε αὐτὴν μετ' εὐλαβείας, κύριε βαρῶνε, ἐξ αὐτῆς δὲ θὰ ἀπολαύσῃτε τὴν εὐχάριστον τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν κηδεμόνα σας δι' ὅσας θλίψεις μοὶ ἐπροξένησεν.

Καίτοι οὐδέποτε ἠσθάνθην αἰσθημάτων τρυφῆς διὰ τὸν κόμητα, οὐδὲν ἦσαν ἠσθάνθην τιτρωστικὴν τὴν φιλοτιμίαν μου.

— Λησμονεῖτε λοιπὸν, κύριε, τῷ εἶπον, ὅτι ὁ κόμης Δὲ Μωφὲρ εἶνε ἀκόμη κηδεμών μου;

— Ὁχι, ὁχι, δὲν τὸ ἐλησμόνησα καὶ δι' αὐτὸ ὁμιλῶ τοιοῦτοτρόπως. Ἄν δὲν ἀκούσητε, εἴθε κατεστραμμένος, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἐμάντευσα τὰ σχέδια τοῦ κυρίου κόμητος, καὶ ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ εἶμαι ἀρκούντως πλούσιος, εὐκόλως δύναμαι νὰ λησμονήσω τὸ κακόν, τὸ ὅποιόν μοὶ ἐπροξένησεν. Ἀπὸ δύο ἐτῶν ἠννόησα τὰς διαθέσεις τοῦ κόμητος, τὸν ὅποιον καὶ ὑμεῖς δὲν ἀγαπᾶτε, ὅπως καὶ ἐγὼ... Τὸν ὑπερασπίσθε ἐξ ἀβρότητος, τὸ ἐννοῶ... Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ συμβουλὴ μου, ἂν πιστεύσητε εἰς τοὺς λόγους μου, πρέπει ν' ἀναχωρήσητε σήμερον ἀμέσως εἰς Παρίσιους· ἐκεῖ ἔχετε πολλοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ θὰ σχετισθῇτε μετὰ διαφόρους ἀνθρώπους, ὅταν δὲ ἐνηλικιωθῇτε, τότε πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃτε ὅπως κανονίστητε τὰς ὑποθέσεις σας, συμπαραλαμβάνοντες μεθ' ὑμῶν καὶ δύο ἢ τρία διακεκριμένα πρόσωπα, μετὰ τῶν ὁποίων θὰ συνεννοηθῇτε, διαρκούσης τῆς ἐν Παρίσιους δεκαμῆνου διαμονῆς σας. Εἰ δὲ μή...

— Εἰ δὲ μή;... ἐπ' ἀνέλαβον ἀνυπομόνως.

— Εἰ δὲ μή... διατρέχετε μεγάλον κίνδυνον νὰ μὴ ἐνηλικιωθῇτε ποτε.

— Καὶ διατί, σὰς παρακαλῶ;

Ὁ τοκογλύφος ἐφάνη δισταζὼν πρὸς στιγμὴν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ἐξηγηθῇ.

— Ἰδοὺ διατί, κύριε βαρῶνε, πρὸ τινος καιροῦ ὁ κηδεμών σας ἤρχισε νὰ διαδίδῃ εἰς τοὺς φίλους του ὅτι εἴθε παράφρων ἢ φήμῃ αὐτὴν διεσπάρη καὶ ἐνταῦθα, κατὰ συνέπειαν δὲ ἤκουσα καὶ ἐγὼ αὐτὴν· ἐπειδὴ δὲ, ὡς σὰς προείπον, εἶχον ἐννοήσει τὰς διαθέσεις τοῦ κόμητος, δὲν ἐβράδυνα νὰ ὑποθέσω ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ κυρίου Μωφὲρ εἶνε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν

θέσιν τοῦ ἐνηλίκου διὰ τοῦ ἀπαγορευτέου, εὐθύς ὡς ἠθέλετε συμπληρώσει τὸ εἰκαστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας σας.

— Ἀλλὰ θέλω ἀποδείξεις δι' ὅσα λέγετε! ἀνέκραξα πλήρως ὀργῆς.

— Ἀποδείξεις; Εὐχαριστῶς... Ὑπάρχουσι πολλάι. Σήμερον τὴν πρωτὰν διηγούντο ὅτι ἐκτυπήσατε τὸν Πλακίδαν διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσητε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Γιλῶ μίαν ἀποδείξιν δωρεάς, τὴν ὁποίαν καὶ ἐσχίσατε κατὰ τὸ ἡμισυ διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσητε νὰ ἀνανεώσῃ ἐν ἐκμισθωτήριον συμβόλαιον, τὸ ὅποιον σὰς φέρει καθαρὰν ζημίαν δύο χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος... Οἱ πλείστοι ἔκριναν τὴν πράξιν σας ταύτην λίαν αὐστηρῶς ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι εἶνε μία ἀλλόκοτος ἰδιοτροπία οὐχὶ πολὺ κοινὴ εἰς τὴν ἐποχὴν μας...

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀτιμία!

— Ἄν αἱ διαδόσεις αὗται ἦν ψευδεῖς, τότε τόσῳ τὸ καλλίτερον... διότι ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ὅλα ταῦτα ἐπενοήθησαν καὶ διεδόθησαν σκοπίμως ὑπὸ τοῦ κόμητος, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς βάσις εἰς τὰ καταχθόνια σχέδιά του.

Ἐμείνα πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος καὶ σιωπῶν. Ἡ ἀλλόκοτος ἰδέα τοῦ Ἑβραίου τούτου μοὶ ἐφάνετο τοσοῦτω γελοία ὥστε καὶ ἀπαίσια... Ἀλλὰ, κατὰ θεῖαν καὶ ὑπερτάτην ἐμπνευσιν, ἐσκέφθην πάραυτα ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο ἴσως, ὅπως καὶ ὁ κηδεμών μου, τυφλὸν ὄργανον τοῦ ἀπαίσίου φαντάσματος τῆς Μαρίας, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἠθελε καὶ οὗτος νὰ με πικραδῶσῃ. Ὅθεν, ἵνα βεβαιωθῶ περὶ τοῦτου ἐπλησίον πρὸς αὐτόν καὶ διὰ τοῦ δακτύλου μου ἐχάραξα ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ὁ τοκογλύφος ὡπισθοχώρησεν ἔντρομος.

— Ἀ! σὰς ἐμάντευσα, τῷ εἶπον μετὰ περιφρονησεως εἴθε κάτοικος τοῦ σκοτεινοῦ ἄδου, ἀλλὰ δὲν σὰς φοβοῦμαι. Ὑγιαίνετε.

— Κύριε βαρῶνε, ἀνέκραξε, σὰς παρακαλῶ, μὴ ἐξέλθετε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν, ὅπως ἀναχαίτισθαι τὴν ἐξοδὸν μου.

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, τῷ ἀπήντησα.

— Ἀλλ' ὁ ἵππος σας δὲν ἀνεπαύθη ἀρκούντως.

Καί, ταῦτα λέγων, προσκολληθῇ ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου. Ἦμην δὲ ἔτοιμος νὰ μεταχειρισθῶ κατ' αὐτοῦ τὴν βίαν, ὅτε ὁ Βαστιανός, τὸν ὅποιον εἶχον ἀφήσει ἀνήσυχον, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Ὁ κύριος Ἀβραάμ ὤρμησε πάραυτα πρὸς αὐτόν καὶ εἶδον λαθραῖά τινα νεύματα, τὰ ὅποια ἐποίει πρὸς τὸν Βαστιανόν.

— Βαστιανέ, φίλε μου, τῷ εἶπε ζωηρῶς, βοήθητέ με θέλω νὰ ἐμποδίσω τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ κύριος βαρῶνος.

— Εἶνε περιττόν, ἀνέκραξα μετὰ τόνου αὐστηροῦ, ὅστις δὲν ἐπέτρεπε ποσῶς ἀντιλογίαν, με περιμένουσιν εἰς Μωφὲρ...

Καί, ἀποσπασθεὶς βιαίως ἐκ τῶν χειρῶν του, ἠθέλησα νὰ διέλθω, ἀλλ' ἀνεχαίτισθην αἰφνης ὑπὸ τοῦ Βαστιανοῦ.

— Κύριε Ἀνδρέα, εἶπε, σὰς παρακαλῶ, ἀκούσατέ μου... Ἡξεύρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν. Μ' ἐστειλεν ἡ κυρία κόμησσαι σὰς ζητεῖ γρήγορα καὶ μοῦ εἶπε νὰ ὑπάγωμεν μαζὶ... Ἐλθετε, ἡ ἀμαρτία σας εἶνε κάτω.

Τὸν ἠκολούθησα· μόλις δ' ἐξήλθομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἤκουσα κλειομένην ὀπισθέν μας τὴν θύραν μετὰ σφοδροῦ πατάγου, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησαν οἱ σιδηροὶ αὐτῆς μοχλοί.

Ἐν τούτοις ἀνέβην εἰς τὴν ἀμαρξάν, εἶπον εἰς τὸν Βασιτιανὸν νὰ καθήσῃ πλησίον μου καί, λαβὼν τὰ ἡνία, ἀνεχωρήσαμεν ἐσπευσμένως, συλλογιζόμενος ὅτι μ' ἐπερίμενεν ἡ Ἀρτεμις.

Μετὰ ἐνὸς τετάρτου ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δάσος. Κατεσκόπευον ἐπιμελῶς τοὺς θάμνους, οἵτινες περιέφραττον τὴν ὁδόν, φοβούμενος μὴ ἐντὸς αὐτῶν ἐγκρύπτηται τὸ ἀπαίσιον φάντασμα. Ἐνόμιζον ὅτι αἰσχροὶ προδούσια ἐξυφαίνετο ἐναντίον μου καὶ ἐφοβούμην μὴ πέσω εἰς παγίδα. Τὰ σκότη τῆς νυκτός ἤρξαντο ἤδη νὰ ἐξαπλώνωνται ἐπὶ τῆς γῆς, βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸ δάσος καὶ ἐνίοτε ἐνόμιζον ὅτι τὰ δένδρα ἔκλινον πρὸς ἐμέ, ὡς εἰ θέλοντα νὰ με ἀρπάξωσιν. Οὐχ ἦττον ἐφαινόμην γαλήνιος καὶ ἀπαθὴς καὶ ἐθεώρουν αὐτὰ ἀφόβως, μὴ τολμῶντα νὰ με πλησιάσωσιν. Ἀλλ' ἐπῆλθε στιγμή τις, καθ' ἣν ἐνῶ διηρχόμεθα σιδενδροῦν τι μέρος τῆς ὁδοῦ, ἐνόμισα ὅτι οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἠνοῦντο πέριξ ἐμοῦ, περιφράττοντες τὴν ὁδόν· εἰς μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐνόμισα ὅτι μοι ἔσχισε τὴν παρεῖαν. Ἐμαστίγωσα ἰσχυρῶς τοὺς ἵππους μου καὶ διήλθον.

Ὁ Βασιτιανός, καίτοι φύσει γενναῖος, μὲ παρετήρει ἔντρομος, μὴ τολμῶν νὰ μοι ἀποτείνῃ οὐδὲ λείν.

— Μὴ φοβοῦ τίποτε, τῷ εἶπον.

Ἐπὶ τέλους ἐρήξαμεν εἰς Μωφὲρ τὴν νύκτα. Ὁ Βασιτιανός ἠθέλησε νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔνθα, ὡς μοι εἶπε, μὲ ἀνέμενεν ἡ ἀναδοχός μου· ἀλλ' εἶχον ἐννοήσει τὸ σχέδιόν του καί, προσποιηθεὶς ὅτι ἐπίστευσα εἰς τοὺς λόγους του, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα· ἀλλὰ μόλις ἐπάτησα τὴν τελευταίαν βαθμίδα, ὤρμησα πρὸς τὴν μεγάλην αἰθουσαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐγνώριζον ὅτι θὰ εὕρισκον ὁλοὺς συνηγμένους.

Μόλις μὲ εἶδεν εἰσερχόμενον, ἡ Ἀρτεμις ἔμεινεν ἐκστατική. Ἀπέφυγα νὰ συναντήσω τὸ βλέμμα της καὶ ἐπροχώρησα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κηδεμόνα μου, ὅστις ἐκάθητο πλησίον τῆς βαρωνίδος.

— Κύριε, τῷ εἶπον ψυχρῶς, ἔρχομαι νὰ σας ζητήσω λόγον διὰ τὴν αἰσχροὺν διαγωγὴν σας!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἐπρόφερον μετὰ τόνου αὐστηροῦ, ἔστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τοὺς μικροὺς καὶ ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς του εἶδον διαλάμπουσιν ἀκτίνα πικρᾶς εἰρωνείας. Αἰφνης δ' ἐγερούθη, ὡπισθοχώρησεν ὡχρὸς καί, ὀρμήσας πρὸς τὴν ἐστίαν, ἔκρουσεν ἰσχυρῶς τὸν κώδωνα.

— Ἐνα ἱατρόν! Ἐνα ἱατρόν! ἀνέκραξε.

— Τί ἔχετε, κύριε; εἶπε ζωηρῶς ἡ ἀναδοχός μου.

Ἀλλ' οὗτος, χωρὶς νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς αὐτήν, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἠνέφξεν αὐτήν.

— Μαρτίνε! Λαυδοβίκε! βοήθειαν! βοήθειαν! Τρέξατε, ἀνέκραξε καὶ πάλιν.

Ἐπείθεσα ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τοῦ νὰ ἐξηγηθῇ μετ' ἐμοῦ.

— ὦ! θὰ με ἀκούτετε, ἀνέκραξα μετ' ὀργῆς. Σεῖς εἰσθε μᾶλλον ἀξίος ἐλέους καὶ ὅχι οἱ ἄλλοι... Ἐρχομαι ἐδῶ ὡς δικαστὴς σας διὰ ν' ἀπαγγεῖλω τὴν ἀπόφασιν...

Ἡ ἀποφασιστικὴ στάσις μου κατετάραξεν ὅλους τοὺς περὶ ἐμέ, ἡ δὲ Ἀρτεμις προσεπάθει νὰ με καθησυχάσῃ· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤκουον τίποτε.

Ἐν τούτοις οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ κόμητος εἶχον τρέξει εἰς τὰς κραυγὰς του, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ πρὸς ἐμέ.

— Ὁ δυστυχὴς! ἔλεγεν ὕψων τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν. Γρήγορα ἔνα ἱατρόν!

— Ἀλλοίμονον! εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ, ὁ ἀτυχὴς νέος! Ὅπως εἶνε, πόσον ὁμοιάζει μὲ τὴν μητέρα του!

Τότε ἠννόησα τὰ πάντα...

Ἐνόμισα ὅτι τὸ ἔδαφος ἐκλονίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας μου καὶ ἔπετα, ὡς κερυνόπληκτος, ἀναισθητός ἐπ' αὐτοῦ.

Οὐχ ἦττον δὲν εἶχον ἀπολέσει ὅλοσχερῶς τὰς αἰσθήσεις μου. Ἐν τῇ βαθυτάτῃ καὶ μυστηριώδει σιγῇ τῆς ἀπαισίας καὶ πενθίμου ἐκείνης νυκτός ὁ νοῦς μου ἐβυθίζετο μοιραίως εἰς τὸ ἀπειρον... καὶ μία ἰδέα, φοβερά, ἀόριστος, σταθερὰ ἐπάγονε τὸ αἶμα εἰς τὰς φλέβας μου, ἡ ἰδέα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐγκατέλειπον τὸν κόσμον τούτον, ὅπως μεταβῶ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς μητρὸς μου εἰς τὰ ἐρεβώδη τοῦ ἄδου δώματα... Δὲν εὐρίσκω λόγους, ὅπως ἐκφράσω ὅτι ἦσθ νόμην καὶ αἰσθάνομαι ἔτι· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι ὑπάρχει παράδοξός τις κατοικία, ἔνθα συναθροίζονται αἱ ψυχαὶ ἀτυχῶν τινων ὄντων, αἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν ἐκεῖ, ἐγκαταλείψασαι ἐπὶ τῆς γῆς τὰ σώματα αὐτῶν, ζῶντα καὶ κινούμενα ἔτι... Αὐτὴ καὶ μόνη εἶνε ἡ διαφορὰ μεταξὺ παρὰφρονος καὶ νεκροῦ... Οὐδὲ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ παρὰφρονες εἶνε εὐτυχεῖς, ὅπως πρεσβεύουσι τινες. Οἱ ἀληθεῖς εὐτυχεῖς εἶνε μόνον οἱ νεκροί, διότι δὲν συναγελαζονται πλέον μετὰ τῶν ζώντων...

I

Ἀτυχὲς τι συμβάν, τὸ ὁποῖον ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἀτυχῆ δόκτωρα Σχούλτς, μὲ ἠνάγκασεν, ἀγαπητέ μου Βιλχέλμ, νὰ διακόψω τὴν διήγησίν μου, διότι διατάραξεν ἀποτόμως τὰς σκέψεις μου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ νοῦς μου ἀνεπόλει εὐαρέστως τὸ θλιβερόν παρελθόν μου· ἰδοὺ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐλαβες ἐν ἀτελὲς κεφάλαιον.

Προχθές, ἐνῶ ἔγραφον, ὁ θαλαμηπόλος μου, ὁ γέρον Φρίξ, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὡς συνήθως πράττει, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ μ' ἐπιβλέπῃ, ἂν ἐργαζώμαι ἢ ἀναγινώσκω· ἐγὼ αὐτὸς ἐπέτρεψα τούτο εἰς τὸν πιστὸν τούτον γέροντα, ὅστις μὲ ἀνέθρεψε, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ ἡσυχασῇ ἂν δέν με βλέπῃ συνεχῶς καὶ βεβαιοῦται ἰδίως ὁμμασι περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υἱείας μου. Οὐδέποτε ἠθέλησα νὰ ἀπαγορεύσω τὴν ἀδυναμίαν του ταύτην, τοσοῦτον δὲ συνείδησα εἰς τὴν φιλοστοργίαν ταύτην μονομανίαν μου, ὥστε πολλάκις δὲν ἐννοῶ τὴν παρουσίαν του, διότι βαδίζει πάντοτε ἀκροποδητή, φοβούμενος μὴ με ταράξῃ.

Ἀγνοῶ ἐπὶ πόσῃ ὥρᾳ ἵστατο ἐνώπιόν μου, ὅτε αἰφνης εἶδον αὐτὸν ἐξερχόμενον μετ' ὀρμῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανερχόμενον μετὰ τοῦ Ἐρμάννου, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς ἄκρον τεταραγμένος καὶ ὁ ὁποῖος μὲ παρεκάλεσε νὰ τρέξω εἰς βοήθειαν τοῦ δόκτωρος, καταληφθέντος αἰφνιδίως ὑπὸ ὀξυτάτων παροξυσμῶν. Ἠκολούθησα αὐτὸν ἐσπευσμένως καὶ εὗρον τὸν Σχούλτς ἐν τῷ δωματίῳ του, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι ἦσαν ἐρμητικῶς κλεισμένα.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς; μοι εἶπε τεταραγμένος, ἔρχεσθε διὰ νὰ με σώσετε!... Αὐτὸς ὁ ληστής, ὁ Ἐρμάννος, μὲ κρατεῖ αἰχμαλώτον... ὦ! ἐλευθερώσατέ με, παρακαλῶ!

Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο τοῦ νὰ φύγω μετ' αὐτοῦ...

Ἀλλὰ, ὅτε διηρχόμην τὴν αἰθουσαν, εἶχον ἰδῆ τὴν ἀτυχῆ κυρίαν Σχούλτς καθημένην ἀμέριμνον πλησίον τραπέζης τινός, καὶ ἔχουσαν ἀνὰ χεῖρας βιβλίον τι· πλησίον δὲ αὐτῆς ἐκάθητο ἡ μικρὰ θυγάτηρ της, ἥτις ἠκροᾶτο τῆς μητρὸς της, διδασκούσης εἰς αὐτήν τὸ μάθημά της. Αἰφνης ἀνελογίσθην τὴν ἀπελπισίαν, εἰς ἣν θὰ ἐβυθίζετο ἡ δυστυχὴς αὕτη γυνή, μανθάνουσα τὴν φοβεράν δυστυχίαν, τὴν ὁποίαν ἠγνοεῖ εἰς ἐτί.

— Ἐμπρός, ἄς ἐξέλθωμεν! ἐπανέλαβεν ὁ δόκτωρ.

— Ἡξεύρετε; ἤθελον νὰ σας ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων, τῷ εἶπον, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν παρετήρησα τὸν παροξυσμὸν του.

— Λοιπὸν ἄς ἀνεχωρήσωμεν· θὰ μοῦ διηγηθῇτε ὅλα αὐτὰ καθ' ὁδόν.

— Ὅχι, ἄς μείνωμεν ἐδῶ, τῷ ἀπήντησα, εἰμαι ὀλίγον κακοδιαθέτος... Ἀλλως τε, θέλω νὰ σας εἰπῶ ἰδιαιτέρως.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, τότε πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Δὲν βλέπετε ἐκεῖνον τὸν ἀνθρώπον, εἰς ἐκείνην τὴν γωνίαν ἐκεῖ κάτω, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀκούει; Ἐκεῖ, ἐκεῖ... ὀπίσω σας.. Εἶνε τὸ φάντασμα! προσέθηκε κατεπτοημένος.

Ἐφφρίκισα ἐκ τρόμου καὶ ἐστράφην ὡχρὸς καὶ τρέμων... Μορφή τις, ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ μᾶς παρετήρει ἀτενῶς καὶ ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τοῦ τοίχου.

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἀνέκραξε μετὰ τρόμου ὁ Σχούλτς· θὰ με ἀρπάξῃ.

Ίδρως ψυχρός περιέφερε το πρόσωπόν του. Πάραυτα δέ, ως εξ αὐτομάτου, ἐπρόφυλαξα αὐτὸν διὰ τοῦ σώματός μου καὶ ἐτόλμησα ν' ἀτενίσω πρὸς τὸ φοβερόν φάντασμα. Ἀλλὰ, μόλις ἔρριψα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἀμέσως ἠννόησα τὴν ἀπάτην μου.

— Ἀνοήσαιο! ἀνέκραξα. Εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ σας, τοῦ δόκτωρος Οὐόλφ Σχούλτς.

— Ὅχι, ὄχι, εἶνε ἡ Μανία, ἡ ὁποία μεταμορφοῦται διὰ νὰ μας ἐξαπατήσῃ... Παρατηρήσατε πῶς κινεῖται ἐντὸς τοῦ πλαισίου της!... Θέσατε τὴν χεῖρά σας ἐπ' αὐτῆς, διὰ νὰ πεισθῇτε! Εἶνε αὕτη, σας λέγω, εἶνε αὕτη!

Πιθανὸν νὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, διότι αὕτη μόνη γνωρίζει νὰ παρίσταται ὑπὸ διαφόρους μορφάς· οὐχ ἤττον ἔπρεπε νὰ δώσω θάρρος εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ἀνθρώπον. Ἐπρεπε ν' ἀποκρύψω τοὺς φόβους μου καὶ νὰ δείξω γενναϊότητα. Ὅθεν προῦχώρησα πρὸς τὴν εἰκόνα. Ἡ καρδιά μου ἔπαλλε σφοδρῶς, μόλις δὲ ἀπείχον δύο βήματα ἀπ' αὐτῆς καὶ ἐσκέφθην νὰ φύγω, νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν... Ὁ Σχούλτς μὲ παρατήρει μετ' ἀγωνίας· θὰ ἔλεγέ τις, βλέπων αὐτόν, ὅτι ἔπνεε τὰ λείψια... Ἐπὶ τέλους, κατανικήσας πάντα φόβον, προῦχώρησα ἐν βήμα ἔτι, ἔπειτα τὴν χεῖρά μου καὶ ἤγγισα τὴν εἰκόνα.

— Εἶνε εἰκὼν, σας εἶπα! ἀνέκραξα θριαμβευτικῶς, εἶνε εἰκὼν! Πλησιάσατε, παρατηρήσατε... Ἰδέτε πῶς κτυπῶ ἐπ' αὐτῆς...

Ὁμολογῶ ὅτι ἤμην ὑπερήφανος διὰ τὸν ἡρώϊσμόν μου.

— Εἴθε βέβαιος;

— Διαβόλε! βεβαιότατος, ἀγαπητέ μου. Ὑπῆρξατε θύμα φοβερᾶς ἀπάτης, ἀληθοῦς ὀπτασίας!... Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε.

— Ἴσως ἦτο ψευδαίσθησις, ὑπέλαβε κατηφής.

— Λοιπὸν καὶ τοῦτο ἂν ἦτο!... Μέγα πᾶγμα!... Δυσπεψία, ὄνειρον, ἐπιάλτης!... Ὁ Ἐσκιρὸλ κατατάσσει τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὰς παροδικὰς παθήσεις «Αἱ ψευδαίσθησεις, λέγει, διαφέρουσι τῆς ὑπνοβασίας καὶ τῆς παραφροσύνης, καθ' ὅσον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οἱ παρακρούοντες ἐνθυμοῦνται πάσας τὰς ιδέας, αἵτινες διεσάραξαν τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ἐνῶ οἱ ὑπνοβάται καὶ οἱ παράφρονες λησμονοῦσι τὰ πάντα.»

— Τὰ λέγετε διὰ νὰ με πρηγορήσητε, εἶπεν ὁ ἰατρός, κινῶν τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕφους ἀμφιβολίας.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, αὕτη εἶνε ἡ πεποιθήσις μου! ὑπέλαβον. Ἰδῶμεν, φίλε μου, ἄς τὸ συζητήσωμεν. Ἐχετε νοῦν σταθερόν, λογικὸν εὐθύ· τοῦτο εἶνε φανερόν. Ἰδοὺ πεισθεθε περὶ τῆς μὴ υπάρξεως τοῦ φαντάσματος καὶ ἤρκει μόνον τὸ θάρρος σας διὰ νὰ το ἀποδιώξῃ. — Λοιπὸν! ὑμεῖς, πεπαιδευμένοι, φιλόσοφοι, ἐμπειροί, πιστεύετε εἰς ὀράματα ἀντρείποντα τοὺς φυσικοὺς νόμους; Παραδέχεσθε, ὑμεῖς, ἰατροί, ὅτι νόσος τις δύναται νὰ ἐνσωματωθῇ καὶ

νὰ γίνῃ ὁρατή!... Εἴδετέ ποτε τὴν φθίσιν νὰ ἐπιφανῇ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῶν ἐπιθνατῶν, τοὺς ὁποίους ἐθεραπεύετε;

— Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν φθίσιν, τὸ πᾶγμα διαφέρει.

— Ποῶς!... Πρέπει λοιπὸν νὰ φαντασθῶμεν κόσμον συνιστάμενον ὑπὸ ὄντων δυσμόρφων, ἀπκισίων, παριστάντων τὸ μὲν τὴν πανώλην, τὸ δὲ τὸν κίτρινον πυρετόν!... Βλέπετε ἐντεῦθεν τὴν ἀσιατικὴν χολέραν, τὴν ὁποίαν νοσηρὰ φαντασία πλάττει φέρουσαν κίθαριν καὶ ἰνδικὸν ἐγχειρίδιον;... τὴν γελόιν καὶ καχεκτικὴν μορφήν τῆς Κορύζης πλήρους πάχνης ἐρχομένην εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ μεγάλου δουκός, ἐσπέραν τινα χοροῦ, καὶ ἀρπάζουσιν κατὰ τὴν ἔξοδον τὸν ἀθῶον στροβιλιστήν, ὅστις περιτυλίσσεται θερμῶς, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του!

Σφοδρὸς γέλως τοῦ ἰατροῦ μοι ἀνήγγειλεν ὅτι ἤρχισα νὰ ἀποδιώκω τὴν παραφροσύνην του. Ἐν τούτοις διετέλει ἔτι σύννομος.

— Φρονεῖτε λοιπὸν, ὑπέλαβον, ὅτι ἡ παραφροσύνη εἶνε, ὡς τ' ἄλλα, θῦλος, ἀψαυστος... Δὲν πιστεύεις ὅτι ἐνσωματωταί;

— Ἀλλ' ἀκριβῶς θὰ ἦτο παραφροσύνη νὰ πιστεύω τοῦτο, ἀνέκραξα ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν παραδέχεσθε κόσμον ὑπερφυσικόν;

— Ἐξ ἐναντίας, τὸν παραδέχομαι πεποισθότως, διότι ὁ νοῦς κατ' ἀνάγκην ἀναγνωρίζει ἐν τῇ φύσει μυστηριώδεις δυνατόμεις, τὰς ὁποίας ἀδυνατεῖ νὰ ὀρίσῃ. Ἐν τῇ φυσικῇ ἀλληλουχίᾳ βεβαιούμεν τὴν ὑπαρξίν ἀβάρων καὶ ἀοράτων ρευστῶν, ὡς τοῦ μαγνητισμοῦ, τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ὧν ἡ ἀρχὴ μᾶς διαφεύγει. Ἡ φύσις ἔχει πανταχοῦ τοὺς αὐτοὺς νόμους· ὅπως τὸ ὄρυκτὸν βασιλεῖον, οὕτω καὶ τὸ ζωϊκὸν θὰ ἔχῃ ρευστὰ ἀκατανόητα ἔτι, ἢ κακῶς ἐννοούμενα ὑφ' ἡμῶν, ὡς ὁ μαγνητισμὸς διατελὼν μέχρι τοῦ νῦν ἐν καταστάσει ἐπιστήμης ὑποτυπώδους.

Ὁ ἰατρός μὲ ἤκουε τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην· παρατήρουν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς καὶ διέκρινα ἐπὶ τῶν χειλέων του ἑλαφρὸν μειδίαμα.

Τί ἐσήμαινε τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο; Ἀγνοῶ· οὐχ ἤττον μικροῦ ἐδέησε νὰ πιστεύσω ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε παράφρων, ἀλλ' ὅτι ἐγὼ ὑπέθετον αὐτὸν τοιοῦτον...

— Λέγετε, λέγετε ἀκόμη, μοι εἶπεν αἴφνης, καὶ ἀποδείξατέ μοι ὅτι εἰμαι ἀνόητος, ὅτι μὲ ἀπατᾷ ἡ φαντασία μου καὶ ὅτι, μόνον ὅταν ἐγὼ θελήσω, θὰ ἱατρευθῶ...

Καὶ τότε ἤρχισα νὰ τῷ ἀναφέρω διάφορα παραδείγματα.

— Ὅτε δὲ ἠννόησεν ὅτι ἐτελείωσα.

— Εὐχαριστῶ, μοι εἶπε θλίψας τὴν χεῖρά μου. Τώρα μοι ἐπιτρέπετε νὰ ἐξέλθω;

— Ἀς ἐξέλθωμεν εἰς τὸν κήπον ὁμοῦ, ἀπήντησα.

— Ὅχι, θέλω νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς.

— Ἐπὶ τῷ τῷ εἶπον.

Καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

Ἦδη ἐννοεῖς εὐκόλως, φίλε μου, διατρίβεο καὶ πάλιν τὴν ἱστορίαν μου. Ἀύριον θὰ ἐπαναλάβω αὐτήν.

Ἐπεται συνέχεια.

*** T.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Δ'

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανον χώραν αἱ παράδοξοι αὗται σκηναί, μεγάλη ταραχὴ ἐπεκράτει εἰς τὸ Ἀλκαζάρ. Περιπολῖαι λοχγοφόρων καὶ πυροβολητῶν διήρχοντο ἐναλλάξ τὴν πλατεῖαν καὶ τὰς πέριξ συνοικίας, πρὸς πρόληψιν παντὸς ἐνδεχομένου ἀπεικτέου.

Ἡ βασίλισσα, καθήμενη εἰς τὰ δώματά της μετὰ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα καὶ τῆς βασιλόπαιδος, δὲν ἀνησυχεῖ ποῶς περὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ βασιλέως, ὅστις συνείθιζε πάντοτε μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ περιφέρηται τὴν πόλιν μόνος, ἢ καὶ ἐν συνοδίᾳ ἐκδεδιτημένων τινῶν αὐλικῶν του, ὅπως πληροφορεῖται περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει διατρεχόντων. Τὴν καρδίαν ἔχουσα πλήρη ἀπαισιῶν προαισθήσεων, ἠρώτα τὸν δὸν Βελτράν περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς στάσεως, θωπεύουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς προσφιλοῦς δούκας Ζουάνας της, τὴν ὁποίαν, κοιμωμένην σχεδόν, ἐκάλυπτε διὰ φλογερῶν φιλημάτων.

— Μάθετε λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ κόμης γελῶν, ὅτι ἡ στάσις αὕτη ὅλου τοῦ σκυλολογίου τῆς πρωτευούσης δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ σοβαρὸν χαρακτῆρα. Τὰ μικρὰ κυνάρια ὑλακτοῦσι πάντοτε ὁπισθεν τῶν μολοσσῶν, διότι φοβοῦνται μήπως τὰ δαγκάσουν.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἐστέναξεν.

— Δηλαδὴ νομίζεις ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος, Βελτράν. Ἦθελον ὁμῶς νὰ σε βλέπω νὰ ἔχῃς ὀλιγωτέραν πεποίθησιν εἰς τοῦτο. Τὸ θλιβερόν τέλος τοῦ πανισχύρου στρατάρχου δὸν Ἀλβάρου Δὲ Λούνα, ἡ αἰφνιδίᾳ πτώσις τοῦ μαρκησίου Δὲ-Βιλλένα καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Τολέδης ἔπρεπε νὰ γίνωσι παραδείγματα εἰς σέ.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβας ἐμειδίασε καί, ἀσπασθεὶς μετὰ παραφορᾶς τὴν ἀβρὰν χεῖρα τῆς Ἰωάννας.

— Ἀλλ' ἐγὼ, Μεγαλειοτάτη, εἶμαι ἰσχυρότερος τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Βιλλένα, τῇ εἶπε, τοσοῦτω μάλλον, καθόσον θὰ ἔχω πάντοτε ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἡ ὁποία τοὺς ἀνέτρεψεν.

Ἡ βασίλισσα ἐστέναξεν ἀπὸ καρδίας καὶ πάλιν, ἔρριψε δὲ ἐπὶ τοῦ κόμητος βλέμμα πλήρες ἀθυμίας καὶ τρυφερότητος.

— Ἀ! Βελτράν, ἐπιθύρισε, προσπαθεῖς νὰ καταπραΰνης διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν μειδιαμάτων σου τὰς ἀνησυχίας μου· ἀλλ'